

JÁNOS EVANGÉLIUMA 1-2 .

Az evangéliumok közül János evangéliuma íródott utoljára, az I. század vége felé. János azért írta, hogy meggyőzze az embereket, hogy Jézus a Krisztus, és hogy higgyenek az Ő életet adó nevében. Maga János is kijelenti a könyv megírásának okát: *„Sok egyéb dolgot is tett Jézus, amelyek nincsenek leírva, de ezek azért írtattak le, hogy higgyétek, hogy Jézus, a Krisztus, az Élő Isten Fia, és hitetek által életetek legyen az ő nevében.”*

Tehát Jánosnak egy határozott cél volt a fejében, amikor művét megírta, és emiatt ez az evangélium a legmegfelelőbb arra, hogy egy nem hívő ember is elolvassa. János számára az írás egyik másik oka, hogy szembeszálljon azokkal a Jézussal kapcsolatos tévtanításokkal, amelyek már az első században megjelentek.

Amikor Pál apostol búcsúbeszédében intette az efezusi véneket, többek között azt mondta, hogy *„Tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat.”* Pál még el sem hagyta Efezust, amikor megjelentek a tévtanítók és elferdítették Jézus evangéliumának igazságát.

Agnosztikus tanításoknak nevezték azt a tanrendszert, amely igen korán gyökeret vert a korai egyházban, és egy téves felfogást tanított Jézus Krisztussal kapcsolatban, mégpedig azt, hogy Ő csak részben Isten, részben ember, de valójában egy kísértet volt. Történeteket eszeltek ki ennek bizonyítására: például amikor Jézus a homokos tengerparton járt, akkor nem hagyott lábnyomot, mert nem volt valóságos. Az agnosztikusok szerint minden ami valóságos, az gonosz is egyben. A világ olyan gonosz, hogy Isten nem teremthette a világot. Szerintük eredetileg csak a tiszta és szent Isten létezett, aki kisugárzásokat bocsátott ki magából. Közülük az egyik végül olyan távol került tőle, hogy már nem ismerte Istent, és ez a kisugárzás teremtette a világot - tehát a világot egy gonosz erő teremtette, és ezért minden ami a világban van gonosz. Tehát, érvelésük alapján, Jézus nem lehetett ember, mert akkor gonosz lett volna, ezért inkább egy szellemként értelmezték, amiből aztán igen sok furcsa dolog következett.

Érdekes, hogy mind a négy evangélium írója más-más helyen kezdi a könyvét. Máté Jézus családfájának leírásával kezdi az evangéliumát, visszavezetve azt egészen Ábrahámgig. Márk viszont Jézus Keresztelő János általi megkeresztelésével kezdi a könyvét. Lukács pedig a Zakariásnak, Keresztelő János apjának tett kinyilatkoztatással kezdi feljegyzését. János viszont egészen az idők kezdetéig megy vissza, még Mózes első könyvét is megelőzi, mert abban a teremtéssel kezdődik minden, de Isten már jóval azelőtt létezett, mielőtt bármit teremtett volna. János tehát a végtelen, örökkévaló múltba megy vissza, és kijelenti

Kezdetben volt az Ige

A görögök sokat beszéltek a „logos“-ról. Filozófiájuk szerint legelőször minden egy gondolatban létezett. Bármilyen látszólag, előbb egy gondolat volt, mielőtt formát öltött volna. Például, ez a szószerző, ami előttem van, egy gondolattal, ötlettel kezdődött. Egy mesterember fejében megszületett egy gondolat, aztán lerajzolta egy papírlapra azt, amit kigondolt. Tehát a görög filozófusok szerint minden egy gondolattal kezdődik.

A Biblia egy lépéssel tovább visz minket visszafelé - azt állítja, hogy ha volt egy gondolat, akkor kellett lennie egy Gondolkodónak is, mert nem létezhet a gondolat gondolkodó nélkül.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Jézus Krisztus isteni voltának erőteljes kijelentése ez: egyszerű és egyértelmű, annyira magától érthetődő, hogy még egy kisgyermek is megérti, ha elolvassa. Ahhoz, hogy ez a vers eltorzuljon legalább egy Jehova Tanújára van szükség. A torzítást készséggel meg is tették, egy határozatlan névelőt szűrtak ugyanis az Isten szó elé: „... egy Isten volt az Ige”. Mivel az eredeti szöveggel nem tudták tanításukat alátámasztani, ezért inkább a szövegen változtattak.

János azzal az egyértelmű kijelentéssel kezdi, hogy Jézus, az Ige, maga Isten.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

János csak most ér a teremtéshez. Mózes első könyvében azt olvashatjuk, hogy „*Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet*”. A héberben az Isten szót az ELOHIM jelöli, ami többesszámban van. Egyesek szerint a többesszámot csak a hangsúlyosság miatt használták. Ez egy kitaláció, mert elég zavaró lenne, ha az Ige – a puszta hangsúly kedvéért - hol egyes-hol pedig többesszámot használna Isten nevével kapcsolatban. Véleményem szerint, amikor az Ige az EL szót használja Isten jelölésére, akkor az Atyáról beszél, az ELOHIM pedig az isteni Szentháromságra utal, vagyis arra, hogy egy Isten létezik három személyben. „*Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra*” – olvassuk a teremtés történetében. Kivel beszélt itt Isten? Az isteni tanácskozás nyomán jött létre a teremtés. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek voltak az isteni tanács résztvevői.

Itt, János evangéliumának első fejezetében, Jézust minden dolgok teremtőjeként jeleníti meg János. Pál, amikor a kolossébelieknek írt Jézus Krisztus elsőszülöttségéről azt mondta, hogy Ő nemcsak a teremtő, hanem a teremtés tárgya is: „*Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön.... minden általa és reá nézve teremtett.*” Minden, az egész minket körülvevő univerzum valamint az összes élőlény általa teremtett, és nélküle semmi sem jött létre.

Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.

A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.

„*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága*” – mondta Jézus. A kijelentés, hogy „*világosság a sötétségben fénylik*” utalás Jézus Krisztus eljövetelére.

Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János.

Ő tanúként jött...

Keresztelő Jánosról van szó, aki ebben az evangéliumban többször is tanúságot tesz Jézus Krisztusról.

Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa.

Nem ő volt a világosság, de a világosságról kellett bizonyosságot tennie.

Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.

A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt:

Fel tudjátok ezt fogni? Jézus, az igazi fény azért jött el a világba, amelyet Ő maga teremtett, hogy világítsa a sötétségben, és az emberek világa mégsem ismerte meg Őt. Úgy tűnik, hogy csak a természet és a világ néhány darabkája ismerte fel. Érdekes, hogy akikben démoni szellemek lakoztak gyakran így kiáltottak fel: *„Tudjuk, hogy ki vagy!”*

Egyértelmű, hogy a szél és a hullámok tudták, hogy kivel van dolguk. Amikor Jézus a tanítványokkal a süllyedéssel veszélyeztetett hajóban volt, azt mondta a természeti erőknek: *„Hallgass el, némulj meg!”*, és azok engedelmeskedtek a szavának, mert tudták, hogy kinek az ajkáról hangzottak el a szavak. A sziklák is nyilvánvalóan tudták, hogy ki Jézus. Amikor a farizeusok Jeruzsálemben történő bevonulásának napján azt mondták Neki, hogy feddje meg a tanítványait, így válaszolt: *„Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.”* A természet tudatában volt Jézus kilétének, csak az ember nem.

A bevonuláskor használt számárcsikó is tudta, hogy kicsoda Jézus. Azelőtt még egyetlen ember sem ült meg, de biztos vagyok benne, hogy mikor Jézus szólt hozzá, olyan engedelmes lett, amennyire csak tőle telt. Ha a számárcsikó megszólalt volna, talán ezt mondta volna: *„Amikor a halak repültek, és az erdők jártak, és a fűgék tüskéken teremtek, amikor a hold vérből volt ... akkor születtem én - ronda arccal ég égnek meredő fülekkel... amikor az ősök törvényen kívül helyezték a földet a csökönyös akaratukkal, azzal csúfolva engem, hogy ostoba vagyok. De titkomat jól elrejtettem előletek, ti eszetlenek, mert számomra is felvirradt a nagy nap - füleim hallották az üdvívalgásokat és pálmaágakat dobáltak a lábam elé.”*

saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt.

Azt mondta, hogy *„Izráel házának elveszett juhaihoz”,* a sajátjaihoz jött. Ő volt a megígért Messiásuk, de a sajátjai azt mondták: *„Nem királyunk van, hanem császáruk!”* Azt is mondták, hogy *„nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk”,* - a sajátjai nem fogadták be, így Ézsaiás próféciaja beteljesedett, hogy *„megvetett volt, és az emberektől elhagyatott”.*

De a dicsőséges jó hír, hogy

Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

Itt van Ő, aki a kezdetektől együtt van a teremtő Istennel, eljött a teremtményeihez, akik visszautasították - a sajátjai nem fogadták be. Ennek ellenére a kegyelem evangéliumát hozta el azoknak, akik befogadták Őt.

Nem lehetsz Isten gyermekevé származás alapján. Én sem azért lettem Isten gyermeke, mert a szüleim keresztények voltak; a gyermekeim sem azért lettek keresztények, mert én az vagyok. Nem lehet vér által, öröklés útján megszerezni, vagy tovább adni a gyerekeidnek. Isten gyermekeinek dinamikus élete nem a test kívánsága, nem tudod az agyadat arra kényszeríteni, hogy Isten gyermeke legyél: *„Úgy döntök, hogy ezt az új, dinamikus életet fogom élni. Nem fogok többé a sötétségben járni, hanem önfeláldozó, adakozó életet élek, olyat, amit Isten szánt az ember számára.”* – ezt te nem tudod a tested akaratából megtenni. Nem az emberek akaratából, vagy mások kényszerítése vagy biztatása alapján történik. Az újjászületés csak Istentől származhat, Isten által születünk az Ő gyermekeivé.

Egyszer már megszülettem vér szerint, a test és az emberek akaratából – ez volt az én fizikai születésem. A lelki megszületésem viszont nem történhet ilyen módon, ez csak Istentől jöhet. Tehát újjászülettem az Ő Lelke által.

Az Ige testté lett, közöttünk lakott

Ha ezt jobban megfigyeljük, egy hatalmas lépést látunk. *„Kezdetben volt az Ige, ... és Isten volt az Ige ... minden általa lett“* – az isteni Teremtő, aztán *„az Ige testté lett, közöttünk lakott“*. Óriási lépés lefelé, a végtelenből a véges felé, az örökkévalóságból az időbe. Az elménk nem tudja felfogni ennek a nagyságát.

Amint teltek az évek, a tanítványoknak alkalmuk nyílt Jézus kilétén gondolkodni. Ahogy egyre jobban és jobban megismerték - biztos vagyok benne -, hogy mind jobban és jobban le voltak nyűgözve attól, ami kisugárzott Belőle. János az első levelének elején ehhez hasonló kijelentést tesz *„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet ígéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.“*

János itt a Jézushoz fűződő kapcsolatára emlékszik vissza: amikor hallgattuk, Isten szavát hallottuk, amikor ránéztünk Istent láttuk, amikor megérintettük, akkor Istent, az örök életet tapintottuk. Láttuk, hallottuk, megérintettük - ez egy csoda volt! János még most is csodálkozik és le van nyűgözve az őt ért tapasztalatok miatt. Jézus azt mondta: *„Én és az Atya egy vagyunk.“* Amikor Fülöp azt mondta: *„Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!“*, Jézus így válaszolt: *„Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért.“* Más szóval, „Isten munkáját végzem,“ mondja Jézus, „az Atyát mutatom meg nektek.“ Nemsokára ezt olvashatjuk *„Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt“*.

Szeretnétek tudni, hogy Isten milyen? Akarjátok az igazságot tudni Róla? Akkor Jézusra kell néznetek, és tanulmányozzátok Őt figyelmesen, mert Ő Isten testi megjelenítése. Jézus azért jött el, hogy megmutassa az Atyát az embereknek, mert az emberek Istentről nagyon téves elképzeléseket dolgoztak ki. A Sátán folyamatosan hazudott és hazudik Istentről. Még ma is ezt csinálja, ezért az emberek a legfurcsább, legtorzabb elképzeléseket fejlesztik ki maguknak Istentről.

Az egyik leggyakrabban használt kifejezés az, hogy Isten megátkozhat bizonyos dolgokat vagy bizonyos embereket, mintha ez lenne Isten kívánsága. Semmi sem áll távolabb a valóságtól. A Biblia azt mondja, hogy Isten azt akarja, hogy senki se vesszen el, és hogy mindnyájan térjenek meg. Isten így kiáltott Izráel népének: *„Ezt mondd nekik: Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért halnátok meg, Izráel háza.“*

Az emberek haragot és bosszúállást, ítéletet és tüzet, mennydörgést és villámlást látnak, amikor Istenre gondolnak, míg a valóságban Isten vágyva vágyik az emberrel való szeretetkapcsolatra. Hogy lehet, hogy az emberek még a Bibliát is rosszul olvassák? Mózes 1. könyvében, amikor az

ember először elbukott, Isten eljött az Édenkertbe, hogy közösségben legyen az emberrel. Ádám azonban elrejtőzött, mert rájött, hogy mezítelen. „Hol vagy?“, olvashatjuk Isten szavait, de nem halljuk az eredeti hangsúlyt, így az emberek a saját elképzelésük szerint teszik a hangsúlyt a szavakhoz. Gyakran, amikor valaki ezt olvassa azt gondolja, hogy olyan hangsúly kell ide, mint amikor egy letartóztatási parancsot hozó rendőrtiszt a fegyverét a bankrablóra szegzi: „Fel a kezekkel!” De amint a teljes Írást olvassuk, megértjük - a teljes kép alapján, - hogy egy rendőr haragos ugatása helyett a hang egy megtört szívű atya hangja: „Ádám, mit tettél?” Isten megtört szíve hallatszik ki a szavak mögül, amint látja, hogy az ember elbukott.

Jézus is Istennek ezt az oldalát mutatja számunkra, amikor Jeruzsálemet siratja: „Oh, Jeruzsálem, ha tudnád, hogy milyen lehetőségek rejlenek benned! Ha tudnád, hogy mi minden várhatna rád! De ezek rejtve vannak a szemed előtt, és ennek eredményeként az embereket nem érdekli semmi! Utoléri őket a pusztulás!” Siratja Jeruzsálemet, mert tudja, hogy milyen veszedelem szakad majd rájuk a saját vakságuk miatt!

Egy, magát agnosztikusnak tartó, újságszerkesztővel történt meg a következő eset. A felesége keresztény volt, és a szerkesztő vele és a gyerekeivel együtt minden karácsonykor elment a templomba, ahol a gyerekek mindig szerepeltek, énekeltek, ahogy az ilyenkor szokás. Egyik évben aztán azt mondta, hogy ő nem megy a templomba, mert ezt az egészet képmutatásnak tartja. „Nem hiszem, hogy Jézus a megtestesült Isten, mert nem látom semmi okát annak, hogy miért kellenne Istennek testben megjelenie az emberek előtt” – mondta. A felesége győzködése ellenére sem változtatta meg az álláspontját, így végignézte, hogy karácsony este a család hogyan indul el a hóvihár közepette a templomba, hogy megünnepelje a karácsonyt.

Azután leült a kandalló mellé, elővett egy könyvet és készülődött arra, hogy olvasson. Nem sokkal ezután egy kismadár, amelyet a szobában égő tűz fénye vonzhatott oda, nekirepült az ablaknak, és újra meg újra be akart jutni a szobába. A szerkesztőt zavarta az olvasásában, szerette volna, ha a madár végre odébbáll, de az újra és újra nekirepült az ablaknak. Végül felállt, kiment és kinyitotta az istállót, felkapcsolta a lámpát, mert azt gondolta, hogy a madár észreveszi a kínálkozó lehetőséget, és bemenekül a hóvihár elől.

Amikor visszaérkezett a házhoz, a kis madár továbbra is az ablaknak repkedve próbálkozott a bejutással, mostanra már vérezni kezdett a sok ütközéstől. Próbálta a madarat úgy irányítani, hogy az istálló felé repüljön, ahol menedéket találhatna a vihar elől. Minél inkább próbálta eltéríteni, annál erőteljesebben akart a madár bejutni a házba az ablakon keresztül, még jobban összetörve magát. A szerkesztő már beszélni kezdett a madárhoz: „Kismadár, nem gyűlöllek téged, segíteni szeretnék neked, nem érted? A barátod vagyok. Szegény kis buta madár, nem érted?”

Aztán egyszer csak egy gondolat férközött a fejébe: „Oh, ha csak egy kicsit madárrá változhatnék, akkor tudtára adhatnám, hogy segíteni szeretnék neki!” Hirtelen megvilágosodott az elméje: Isten azért lett emberré, mert az ember teljesen félreértette Istent. Isten nem gyűlölte az embert, nem akarta bántani őt, csak segíteni akart neki.

A szerkesztő bement a házba, felvette a télikabátját, és elindult a templomba, ahol találkozott a családjával. Most már látta a testté válás értelmét, amely azért történt, hogy Isten megismertethessen minket az Ő igazságával - azzal az igazsággal, amely elveszett azokban a kitalációkban, amelyeket az emberek alkottak Istenről.

Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét telve kegyelemmel és igazsággal.

Mi hit által vagyunk Isten gyermekei, hit által születünk, de csak egy olyan Fia van aki általa fogant, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal.

János bizonyágot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.”

Keresztelő János Jézus unokatestvére. János időben Jézus előtt született, kb. akkor, amikor Mária 6 hónapos terhes volt. János mégis azt mondja, hogy Jézus előbb volt mint ő, mert már azelőtt is létezett.

Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg.

Isten az embert azért teremtette, hogy közösségben legyen vele. Téged is azért teremtett, hogy a vele való közösséged nyomán hála és a dicsőség illesse Őt. Azt mondhatod, hogy ez igen öncélú dolog. Lehet, hogy így van, de nem tehetek semmit ez ellen. Isten ezért teremtett engem, ez az egyetlen ok a teremtésemre. Ha nem teljesítitek életetek fő célját, akkor az életetek ürességre, értelmetlenségre és kiábrándultságra van ítélve, mert nem elégtitek ki az ember alapvető szükségletét - Isten imádatát és a Vele való közösséget.

Az ember nem sokáig élt ezen a bolygón és már meg is szakította az Istennel való közösséget - engedetlensége nyomán bünt követett el Istennel szemben. A bűn következménye mindig az Istennel való kapcsolat megtörése.

„Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.“ A bűnnek mindig az a következménye, hogy elválasztja az embert Istentől. Isten megmondta Ádámnak: *„A kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.“* Ez azt jelenti, hogy az ember szívében meghalt az istentudat és bekövetkezett a lelki halál.

Isten továbbra is szeretett volna közösségben lenni az emberrel, de az ember bűne ezt nem tette lehetővé. Azért, hogy az ember közösségben lehessen Istennel, el kellett távolítani az akadályt - az ember bűnét - az útból. Isten először elküldte Mózeset a törvénnyel, mely tartalmazta a bűnök befedésére szolgáló áldozatok leírását, ezáltal lehetővé téve, hogy az Istennel való közösség helyre álljon. Az áldozati felajánlások egy része, pl. az ételáldozat, közösségi felajánlás volt, amelyeket felajánlva az ember Isten színe előtt, mintegy Vele együtt evett, miután azt megelőzően már felajánlotta a bűnért való áldozatot.

De a kosok áldozata nem tudta elmosni a bűnöket, csak befedte azokat. Ezek az áldozatok csak előrevetítették azt, amelyet maga Isten fog elhozni, amely teljesen elmossa majd az emberek bűnét, és az Istennel való közösség így teljes mértékben helyreállítható lesz.

A törvény Mózes által adatott, és egy olyan eszköz volt, amely lehetővé tette az ember számára, hogy közösségben legyen Istennel – de ez az eszköz nem volt tökéletes az ember bukása miatt. Semmi baj a törvénnyel - az szent és jó, - de az ember továbbra is bűnös maradt,

és újból és újból bűnáldozatokat kellett Isten elé vinnie. Ezért az Isten egy új szövetséget kötött az emberrel Jézus Krisztus személyén keresztül - a kegyelem és igazság szövetségét.

Istent soha senki sem látta: az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

„Még Mózes sem?” - kérdezik az emberek. Amikor Mózes elmondta Istennek azon vágyát, hogy látni szeretné Őt, az Úr így felelt: *„Orcámat azonban nem láthatod -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kősziklára! És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok.”* Amikor Mózes csak erre a fényességre, a dicsőségre tekintett ő maga is sugárzóvá vált, az arca fényleni kezdett. Amikor visszament az izraeliták közé, azok nem tudtak az arcára nézni. Az ember fizikai teste nem tudja elviselni Isten jelenlétét. Ez olyan mintha a Napon, magán az égitesten, akarnál megállni - egyszerűen elolvadnál.

Isten azt ígérte, hogy a tiszta szívűek látni fogják őt, de nem ebben a testben, Pál azt mondta, hogy *„mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba”*. Egy napon az új testemben találkozni fogok Istennel, ez a testem földi életre, az új testem pedig a mennyei körülményekre teremtett, és abban a testben meg tudom látni az Úr arcát és dicsőíthetem lábainál ülve. Milyen dicsőséges nap lesz az!

Ez János bizonyágtétele. Amikor a zsidók papokat és lévítákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék tőle: „Ki vagy te?”

János a pusztában keresztelt, és hatalmas tömegeket vonzott magához. A jeruzsálemi vallási vezetőket zavarta ez, mert nem ők küldték oda, hogy kereszteljen, nem az ő megbízásukat teljesítette. Ezért elküldtek egy lévita papot, hogy János kiléte felől tudakozódjon.

*Akkor vallott, és nem tagadott. Ezt vallotta: „Én nem a Krisztus vagyok.”
Erre megkérdezték tőle: „Hát akkor? Illés vagy te?”*

A prófécia így szólt: *„Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”* A zsidók megemlékezéseiken a mai napig egy üres széket helyeznek el, amellyel Illés eljövételét várják.

De kijelentette: „Nem az vagyok.”

Ez megtéveszt néhány embert, mert amikor Máté evangéliumának 17.-ik fejezetében Jézus Jánosról beszél, azt mondja, hogy ő Illés, János viszont itt azt mondja, hogy ő nem az. Ez alatt azt értette, hogy nem ő a teljes illési prófécia beteljesítője. János csak Illés erejével és lelkével jött el. Lukács első fejezete szerint, amikor Gábiel megjelent Zakariásnak, amikor ő a templomban szolgált, és Zakariás meglátta az angyalt az oltáron, nagyon megijedt: *„De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Ersébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni. Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz,
és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.”*

Tehát János Illés lelkével és erejével jött el, de amikor megkérdezték egy az egyben, hogy vajon ő-e Illés maga, nemleges választ adott. Akkor azt kérdezték tőle:

„A próféta vagy te?”

Kiről van szó? Arról a prófétáról, akiről Mózes próféciájából tudnak: *„Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az ÚR, olyant, mint én, őreá hallgassatok!”* De János újra

Így válaszolt: „Nem.”

Ezt mondták tehát: „Ki vagy? - hogy választ adhassunk megbízóinknak: mit mondasz magadról?”

Erre ő így felelt: „Én kiáltó hang vagyok a pusztában: készítsetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta.”

A küldöttek között voltak farizeusok is, és ezek tovább kérdezték őt: „Miért keresztelsz tehát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem pedig a próféta?”

János így válaszolt nekik: „Én vízzel kerestelek. De közöttetek áll az, akit ti nem ismertek, aki utánam jön, és akinek saruja szíját megoldani sem vagyok méltó.”

Ez Betániában történt, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.

Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”

Micsoda kijelentés ez Jézussal kapcsolatban: *„Az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”* Hogyan tudta az Isten Báránya elvenni a bűnt? Úgy, hogy helyettünk áldozta fel magát és meghalt értünk.

Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én.

Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért kerestelek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt.”

Így tett erről bizonyosságot János: „Láttam, hogy a Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta.

Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel.

Tehát János nem ismerte Őt, amíg nem látta a Szentleket leszállni rá. Bár Jézus az unokatestvére volt, de mindezidáig nem tudta, hogy Ő Isten Báránya.

Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia.”

Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt, és rátekintve Jézusra, aki arra járt, így szólt: „Íme, az Isten Báránya!”

Amint János a Jelenések könyvét írja, az egész kinyilatkoztatás az Isten Báránya körül forog. Ahhoz, hogy megértsük a Jelenések könyvét, látnunk kell a Barányt. Először az első fejezetben láthatjuk őt, amint János leírja Krisztust az Ő dicsőségében. Az ötödik fejezetben újra színre lép: *„Én nagyon sírtam, - mondja János – mert senki sem bizonyult méltónak arra, hogy felnyissa a könyvet, és hogy beletekintsen. Ekkor a vének közül egy így szólt hozzám: „Ne sírj! Íme, győzött az oroslán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét”. És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek ... A Bárány odament, és átvette a könyvet a trónuson ülő jobb kezéből, és amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Barány előtt ...és így szóltak*

hatalmas hangon: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!”

Egy napon Isten kegyelméből ott fogunk állni e mennyei helyen és látni fogjuk Őt, amint átveszi a könyvet és hallani fogjuk a szót: „Méltó a megöletet Bárány, aki elvette a világ bűnét”.

Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt, és rátekintve Jézusra, aki arra járt, így szólt: „Íme, az Isten Báránya!”

Meghallotta a két tanítvány, hogy ő ezt mondta, és követték Jézust.

János bizonysgót tett Jézusról: „Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.” János tehát a saját tanítványait Jézushoz irányítja, ezek egyike András volt, Péter testvére.

Jézus megfordult, és amikor meglátta, hogy követik őt, megszólította őket: „Mit kerestek?” Ők pedig ezt válaszolták: „Rabbi - ami azt jelenti: Mester -, hol van a lakásod?”

Ő így szólt: „Jöjjetek, és meglátjátok.” Elmentek tehát, meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon; körülbelül délután négy óra volt ekkor.

A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól és követték őt, András, Simon Péter testvére volt az egyik.

Andrásról nem sokat hallunk a továbbiakban, de érdekes, hogy bármikor is találkozunk vele az Újszövetségben András emebereket vezet Jézushoz. Ez volt a szolgálata. Például, ő vezette Jézushoz azt a fiút is akinek öt kenyerre és két hala volt, a több ezer ember megvendégelésékor.

Ő mihelyt találkozott testvérével, Simonnal, ezt mondta neki: „Megtaláltuk a Messiást” - (ami azt jelenti: Felkent).

Odavitte Jézushoz, aki rátekintve így szólt: „Te Simon vagy, Jóna fia: téged Kéfásnak fognak hívni” - (ami azt jelenti: Kőszikla).

Másnap Jézus Galileába akart indulni. Ekkor találkozott Fülöppel, és így szólt hozzá: „Kövess engem!”

Fülöp pedig Bétsaidából származott, András és Péter városából.

András és Péter aztán elköltözött Betsaidából Kapernaumba, mert Péternek volt ott egy háza, ahol Jézus is megszállt.

Fülöp találkozott Nátánaéllal, és így szólt hozzá: „Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: Jézust, a József fiát, aki Názáretből származik.”

„Származhat-e valami jó Názáretből?” - kérdezte tőle Nátánaél. Fülöp így válaszolt: „Jöjj, és lásd meg!”

Názáretnek nem lehetett valami jó híre és Fülöp jól válaszolt: „Jöjj és lásd meg!”

Amikor Jézus látta, hogy Nátánaél közeledik feléje, azt mondta róla: „Íme, egy igazi izráelita, akiben nincsen álnokság.”

Nátánaél megkérdezte tőle: „Honnan ismersz engem?” Jézus így válaszolt neki: „Mielőtt Fülöp idehívott, láttam, hogy a fügefa alatt voltál.”

Nátánaél így szólt hozzá: „Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel királya!”

Jézus így válaszolt neki: „Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni.”

És hozzátette: „Bizony, bizony, mondom néktek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.”

Hol olvashatjuk ezt még a Bibliában? Az ég megnyílik és az angyalok felszállnak és leszállnak. Emlékeztek arra az esetre, amikor Jákób menekült Ézsau elől és Bételbe érkezett. Fáradt volt és félt. Lefeküdt és a fejét egy sziklának támasztotta, majd elaludt. Álmodást látott, melyben az Úr egy létra tetején állt, és az Isten angyalai leszálltak és felszálltak, és Isten szólt Jákóbbhoz: *„Én vagyok az Úr, atyádnak, Ábrahámnak Istene és Izsák Istene.”* Amikor Jákób felébredt tudta, hogy az Úr van ezen a helyen és ő erről nem tudott.

Jézus valójában azt mondja, hogy én vagyok az a létra, én vagyok az út Istenhez, aki eget és földet egybefűzi. *„Meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára”,* mondja Jézus. Tehát az Emberfia a létra, amely a földet összeköti az éggel.

Amikor Jóbot egyik barátja tanácsokkal látta el, azt mondta: Ha Istennel egyenesbe kerülsz, akkor a problémáid véget érnek. Jób így válaszolt: *„Köszönöm szépen, te széltoló! Azt mondd, hogy igazítsam meg magam Istennel szemben. Azt hiszed, hogy ezzel segítesz nekem? Ki vagyok én, hogy felszólaljak Isten előtt? Isten oly hatalmas! Keresem Őt, de nem látom, nézek jobbra, nézek balra, keresem magam mögött, de nem látom. Nincs közvetítő közöttünk, aki mindkettőnkre ráhelyezné a kezét.”*

Jézus a válasz Jób kesergésére - Ő a közvetítő, aki Isten és ember között áll, aki megérinti Istent és megérint engem. Ő a létra aki áthidalja a végtelen és a véges közötti szakadékot, az örökkévalót összeköti az idővel.

A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus anyja.

A galileai Kána egy kis falu volt, kb. 5-6 km-re Názárettől a Galileai-tóhoz vezető úton.

Meghívták Jézust és tanítványait is a menyegzőre.

Amikor elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: „Nincs boruk.”

Mire Jézus azt mondta: „Vajon énrám tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim.”

Mária azonban tudta a szívében, és kezdte megérteni, hogy mi történik ezzel a fiával, aki a Szentlélektől fogantatott.

Anyja így szólt a szolgálkhoz: „Bármit mond nektek, tegyétek meg.”

Volt ott hat köveder a zsidók tisztálkodási rendje szerint, amelyekbe egyenként két vagy három métréta fért.

Egy métréta kb. 40 liter volt.

Jézus így szólt hozzájuk: „Töltsétek meg a vedreket vízzel.” És megtöltötték színültig.

Aztán így szólt hozzájuk: „Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak.” Ők vittek.

Amikor a násznagy megízlelte a vizet, amely borrá lett, mivel nem tudta, honnan van, csak a szolgálk tudták, akik a vizet merítették, odahívta a vőlegényt, és így szólt hozzá: „Minden ember

a jó bort adja fel először, és amikor megittasodtak, akkor a silányabbat: te pedig ekkorra tartogattad a jó bort.”

Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne.

Ezután lement Kapernaumba anyjával, testvéreivel és tanítványaival együtt, és ott tartózkodtak néhány napig.

A bor vízzé változtatása Jézus csodáinak kezdete volt. Érdekes, hogy ez éppen egy esküvőn történt, ami sokak számára meghatározó dolog.

Közel volt a zsidók húsvétja, Jézus is felment Jeruzsálembe.

A templomban találta az ökrök, juhok és galambok árusait, és az ott ülő pénzváltókat.

Ekkor kötélből korbácsot csinált, és kiűzte őket, valamint az ökröket és a juhokat is a templomból. A pénzváltók pénzét pedig kiszórta, az asztalokat felborította,

Imádom Őt! Vannak, akik úgy akarják Jézust bemutatni, mint egy igen nőies személyiséget, akik a légynek sem ártana, és igen gyenge. De Ő volt a férfiak férfia. Bejött Atyja házába, és amikor meglátta, hogy mi folyik ott, nagyon dühös lett. Fogott egy ostort és elkezdte kitakarítani a helyet, felborítva az asztalokat. Érdekes, hogy egyetlen ember meg tudta mindezt csinálni, és nem tudták megakadályozni ebben. Igazi férfi volt és nem mertek szembeszállni vele.

és a galambárusoknak ezt mondta: „Vigyétek ezeket innen: ne tegyétek az én Atyám házát kalmárkodás házává!”

Ekkor tanítványainak eszébe jutott, hogy meg van írva: „A te házad iránt érzett féltő szeretet emészt engem.”

A zsidók pedig megszólaltak, és megkérdezték tőle: „Milyen jelt mutatsz nekünk, amelynek alapján ezeket teszed?”

Jézus így felelt nekik: „Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.”

Ez volt az egyik vádpont, amit később felhoztak Jézus ellen az elítélésekor. Ők azonban nem értették, hogy Jézus a saját testéről beszélt. Azt hitték, hogy arról a hatalmas épületről beszél, amit Heródes kezdett építeni a zsidók számára. Heródes meghalt ugyan még mielőtt befejezték volna az építkezést, de elkészíttette a terveket és elkezdte építtetni azt a hatalmas templomot óriási köveket használva. Ebben az időben, amikor Jézus 30 éves volt a munkálatok már 46 éve tartottak, és még 19 évre volt szükségük, hogy befejezzék azt. Az építőkövek hatalmasak voltak, egyesek elérték a 140 tonna súlyt is.

Ezt mondták rá a zsidók: „Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépíted?”

Ő azonban testének templomáról beszélt.

Amikor azután feltámadt a halálból, visszaemlékeztek tanítványai arra, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.

Amikor Jeruzsálemben volt a húsvét ünnepén, sokan hittek az ő nevében, mert látták a jeleket, amelyeket tett.

Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mert ismerte mindnyájukat,

és nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.

Sokan hittek benne, de Ő nem bízta rájuk magát, mert tudott mindent róluk. Hányszor mondunk mindent el magunkról Jézusnak, de Ő tudja mindezt.

Tudom, hogy sokan szeretnék tudni, hogy Jézus valódi borrá változtatta-e a vizet. Vajon milyen fajta volt? Ki tudja? Én sem tudom. De a násznagy azt mondta, hogy a jó bort nem akkor szokták hozni, amikor mindenki részeg már, hanem az elején, amikor az ízlelés még jól működik az emberekben. Amikor tiszta az agyuk, akkor szokták hozni a jó bort, amikor már fátyolos a tekintetük, akkor megteszi a rosszabb fajta is, mert addigra már úgysem tudják, mit isznak.

Nem tudom, hogy milyen fajta bor volt. Azt viszont tudom, hogy *„a bor megcsúfol, és az erős ital feldühít“*. Akit elbutít, az nem bölcs ember. Azt is tudom, hogy a gyülekezet előljárói nem lehetnek szeszes italok kedvelői.

Magamra nézve annyit tudok mondani, hogy nem iszom és nem is innék bort a pozícióm miatt. Minden dolog törvényes számomra, de nem akarok a törvény hatalma alá kerülni. Szeretem azt a szabadságot, amit Jézus adott nekem, szabad vagyok arra, hogy megtegyem, de arra is, - és ez fontosabb számomra, - hogy ne tegyek meg olyasmit, amit nem akarok. Boldog vagyok, hogy nem tart fogva valami, ami lehúzó és amitől nem tudok szabadulni. Örülök, hogy nem vagyok semmi hasonlónak a hatása alatt. Lehet, hogy törvényes lenne a fogyasztása, de ha a hatalma, uralma vagy hatása alá tud kényszeríteni, akkor inkább nem élek vele. Ettől sokkal jobban szeretem a szabadságomat és a tiszta gondolkodásom.

Amint tudjátok, mások számára nem állítok fel szabályokat. Csak arra bátorítalak, hogy előbb Isten országát és az Ő igazságát szorgalmasan és teljes szívetekből keressétek, kövessétek az Urat, ne hagyjátok, hogy bármi letérítsen az útról. A béke és szeretet Istene tartsa meg elméteket és szíveteket Jézus Krisztusban, hogy növekedjete Istennek azzá a tökéletes és érett gyermekévé, akit Ő szeretne látni, aki hasonlatossá válik Jézus Krisztushoz. Isten áldjon benneteket!